

Ecou de lumină...

Cu ochii minții privesc la Tine, la frumusețea Ta nespūsă, Doamne Dumnezeu! Mă scald în lumina ce radiază din Tine și ea mă pătrunde până în adâncul ființei mele de tină. Dar lutul e doar carne păcătoasă, supusă slăbiciunii umane. Ar putea să cuprindă măcar o fărâmă din dumnezeirea Ta, când Tu nu poți fi limitat în timp și spațiu?

Tu aprinzi în mine o flacără de iubire, un dor după cele duhovnicești. Flacără arzătoare a acestei dragoste este iubire din iubirea Ta, care alege să se sacrifice pentru semenii într-o coplesitoare zdrobire a firii pământești. Dorul acesta ceresc nu se astâmpără decât atunci când sunt în prezența Ta alinătoare, într-un amestec tulburător de trăiri și mireme uitate.

Nu mai sunt pelerin prin lume, căci am găsit rostul vieții, mi-am aflat menirea când Te-am cunoscut pe Tine... De fapt, Tu ai făcut primul pas în actul cunoașterii; Tu m-ai găsit pe mine...

Cândva am spus un „Nu” tăcut dragostei Tale. Nehotărârea mea, nerostită în cuvinte, a lăsat, totuși, loc de fapte, gesturi și cuvinte amicale, venite din exteriorul ființei mele. Și ele m-au cucerit.

Buchete de zâmbete mi-au risipit tristețea ce îmi amortise inima ca într-o umbră rece a morții. Fapte simple, lipsite de gânduri ascunse, m-au făcut să vreau să dau iarăși atenție prieteniei și iubirii Tale. Gesturi sincere și frumoase mi-au picurat balsam alinător peste rănilor sufletești. Tratamente cu grijă sporită, ele s-au închis spre vindecare. Doar cicatricile au mai rămas ca semn de aducere aminte. Dar uitarea și-a așternut praful peste ele și nu le mai știu locul. Uitându-le locul și rostul, mi-ai dat puterea necesară de a merge înainte într-o nouă etapă a vieții cu Tine și să mă las cunoscută în intimitatea ființei mele. Și acolo, lipsit de farduri de politețuri exterioare, mi-ai decoperit adevăratul meu „eu”, care zilnic își cere tributul, dar îl lepădă zi de zi prin puterea Ta care mă întărește.

Gândurile minții, frământate în vatra îndoielilor și temerilor, au pălit demult. În suflet mi s-au aprins buchete de laude pentru Tine, Dumnezeu, iar mireasma lor plutește pe o boare de vânt înspre cer! O cântare de preamărire izbucnește din inima mea plină de laudele Tale și gura cântă cu atâta ardoare...

Ah, dacă mi-ar sta în putință, aș face din fiecare stea o notă din cântecul meu! În el aș cuprinde toată dragostea ce Ți-o port, toată afecțiunea mea, tot devotamentul meu pentru Tine. Din ploaie și vânt aș scrie versurile unul după altul. Din nori, aș picura lacrimi curate și le-aș țese una câte una într-o haină dantelată pe care Ți-aș pune-o la picioare. Din soare și lună aș cerne ecouri de lumină peste umbrele nopții pământești, până ce vor păli de tot și lumina va stăpâni peste tot rotundul blând.

Dar nu sunt decât un simplu om, supus neputinței. Și la ce Ți-ar folosi toate acestea când Tu le-ai creat pe toate prin puterea Cuvântului și ele Ți aparțin?! Tu nu ceri de la mine imposibilul, Tu nu vrei să faci acte mărețe, ci dorești să uit de mine însămi și să mă las cu totul în voia Ta. În slăbiciunea mea, Tu vrei să mă faci desăvârșită pentru a fi o lumină în această lume. Un ecou de lumină din Tine...

**CRISTINA MAGDALENA FRÂNCU,
Biserica Templul Penticostal, Galați**

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»” (Ioan 8.12)

Ce frig se lasă, Doamne, peste lume

Ce frig se lasă, Doamne, peste lume...
Ce ger cumplit în suflete pătrunde,
De parcă cerul și-a închis seninul
Și soarele cu teamă se ascunde...

Ce-amarnic suflă vântul printre ramuri
Și spulberă zăpada, viscolit.
O umbră se grăbește prin troiene
Să caute-un loc calduț de poposit.

E iarnă-afară, dar și-n noi e iarnă...
Căci, Doamne, mulți au rățacit pe cale
Și dragostea din inimi s-a răcit
Fără lumina mântuirii Tale...

Mai vino, Doamne, ne e dor de Tine!
De-al Tău Cuvânt ni-e foame de nespūs
Coboară-Te în albu-acestei ierni senine
Să ne îmbraci cu dragostea de sus...

Și chiar de frig se lasă peste lume,
În suflet să păstrăm un soare blând.
Și-ngenuncheați la tronul îndurării,
Să Te-așteptăm cu-o inimă și-un gând!

MARIA LUCA

Cugetări despre NĂDEJDE

„Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățatura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”
(Romani 15.4)

„...taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.”
Coloseni 1.26-27)

Cine își pierde nădejdea în Dumnezeu, acela îi aduce cea mai mare vătămare, tăgăduind că El este iubire, milă și putere.

Augustin

Nădejdea nu lasă să se răstoarne corabia vieții noastre. **Ioan Gură de Aur**

Nădejdea cea bună a bunătăților spirituale este un dascăl puternic de bărbăție și răbdare.

Asterie al Amasei